

Súd: Okresný súd Dolný Kubín
Spisová značka: 8C/20/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5414201457
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Iveta Bebejová
ECLI: ECLI:SK:OSDK:2014:5414201457.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dolný Kubín samosudkyňou Mgr. Ivetou Bebejovou v právnej veci žalobkyne: K. C. nar. XX.XX.XXXX, bytom K. T., J. XXXX/X, zastúpená spoločnosťou: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., IČO: 47 234 466, Kuzmányho 29, Košice, proti žalovanej: POHOTOVOST', s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, v konaní o zaplatenie 600,40 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 600,40 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 600,40 EUR od 29.03.2014 do zaplatenia, to všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Súd priznáva žalobkyni voči žalovanej náhradu trov konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 278,88 EUR, a ktorú je žalovaná povinná uhradiť advokátovi žalobkyne v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobným návrhom doručeným súdu prostredníctvom právneho zástupcu 07.04.2014 žalobkyňa žiadala, aby súd uložil žalovanej spoločnosti povinnosť zaplatiť jej sumu 600,40 EUR a 8,25 % úrok z omeškania ročne zo sumy 600,40 EUR, od 29.03.2014 do zaplatenia. Tiež žiadala priznať náhradu trov právneho zastúpenia. V odôvodnení žaloby uviedla, že zmluvou o úvere č. 5500246 uzavretej medzi žalobkyňou a žalovanou dňa 18.02.2005 došlo k poskytnutiu finančných prostriedkov žalobkyni zo strany žalovanej vo výške 331,94 EUR. Na základe § 39, § 41, § 52, § 53, § 54 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) platného v čase uzavretia úverovej zmluvy a na základe § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona SNR č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov platného v čase uzavretia úverovej zmluvy, a pre absenciu podstatných obligatórných náležitostí v úverovej zmluve (RPMN), mala žalovaná nárok len na vrátenie ňou poskytnutej istiny, pôžičky vo výške 331,94 EUR, bez úrokov a poplatkov. Žalobkyňa uvedením do omylu zo strany žalovanej (predložením absolútne neplatnej zmluvy v časti úrokov a poplatku) uhradila na účet žalovanej spoločnosti sumu podľa zmluvy vo výške 932,34 EUR, t.j. o 600,40 EUR viac než mala žalovaná nárok. V rozsahu sumy 600,40 EUR tak došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovanej. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná dosiaľ, ani napriek výzve žalobkyne, dlžnú sumu nevrátila, uplatňuje si žalobkyňa okrem zaplatenia dlžnej sumy aj zákonný úrok z omeškania o osem percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Základná úroková sadzba ECB 29.03.2014 (koniec lehoty na dobrovoľné vrátenie) bola 0,25 %.

Žalovaná sa k doručenej žalobe vyjadrila podaním doručeným súdu 07.05.2014 (čl. 18-21). Uviedla, že vo všeobecnosti sa nestotožňuje s názormi žalobkyne uvedenými v žalobe. Je presvedčená, že sa nejedná o prípad, na ktorý by sa mali vzťahovať iné ustanovenia príslušného zákona, teda nie je daný žiadny predpoklad, ktorý by zakladal osobitnú miestnu príslušnosť súdu v zmysle § 88 O. s. p., a tak isto na daný prípad nemožno vzťahovať ani ustanovenie § 87 O. s. p., teda ustanovenie príslušnosti danej na výber. Z toho dôvodu žalovaná podala pri prvom úkone v súlade s § 105 ods. 1 O. s. p. námietku miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Dolný Kubín. Žalovaná má za to, že žalobkyni nemožno priznať postavenie spotrebiteľa a preto poukazujú na nesprávnosť adresovania predmetnej žaloby. Žalobkyňa sa s danou žalobou obrátila na síce vecne príslušný, nie však miestne príslušný všeobecný súd a teda nedošlo k splneniu podmienok, za ktorých môže súd konať. V danom prípade je potrebné miestnu príslušnosť súdu posudzovať v zmysle § 84 O. s. p. a to tak, že na konanie je príslušný všeobecný súd účastníka, proti ktorému návrh smeruje. Žalovanou je právnická osoba a preto v zmysle ust. § 85 ods. 2 O. s. p. je na prejednanie veci miestne príslušný súd, v obvode ktorého má právnická osoba svoje sídlo, t.j. Okresný súd Bratislava I. Žalovaná preto žiada, aby OS Dolný Kubín ako súd nepríslušný, postúpil vec miestne príslušnému súdu a to OS Bratislava I. Ďalej žalovaná vo vyjadrení uviedla, že aplikácia ustanovení OZ na spor zo zmluvy o úvere č. 550246 (správne má byť „5500246“) z 29.05.2006 nie je možná, v čase jej uzavretia nešlo o zmluvný typ upravený OZ a pri rozhodovaní súdu na ňu nie je možné použiť ani ustanovenia OZ na ochranu spotrebiteľa, nakoľko predmetná zmluva o úvere nemala v čase uzatvorenia, ani v čase rozhodovania súdu, charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle ust. § 52 a nasl. OZ. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere sa za spotrebiteľské zmluvy v zmysle OZ považovali kúpna zmluva, zmluva o dielo, alebo iné odplatné zmluvy, upravené vo ôsmej časti tohto zákona, zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Podľa názoru žalovanej, uvedenú zmluvu o úvere č. 550246 (správne má byť „5500246“) nie je možné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase jej uzatvorenia. V obdobných prípadoch rovnaký právny názor zaujal napr. aj Krajský súd v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp.zn. 43Cob/271/09 a sp.zn. 43Cob/224/08 ako aj Krajský súd v Žiline v konaní vedenom pod sp.zn. 20Cob/406/06. Spotrebiteľským úverom sa v zmysle ust. § 2 písm. a/ vyššie citovaného zákona o spotrebiteľských úveroch rozumie „dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme“. Žalobkyňa (správne malo byť uvedené žalovaná) poskytla žalovanej (správne malo byť uvedené žalobkyni) peňažné prostriedky síce dočasne, avšak nie formou odloženej platby, ale vo forme splátok. Zároveň v ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzatvorenia zmlúv o úvere, sa ustanovuje, ktoré náležitosti musí okrem všeobecných náležitostí obsahovať zmluva o spotrebiteľskom úvere (okrem iného pod písm. d/ identifikácia vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom; pod písm. e/ adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť; pod písm. b/ a c/ opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cena tovaru alebo poskytnutej služby). Z gramatického a logického výkladu daného ustanovenia zákona vyplýva, že okrem všeobecných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, musela predmetná zmluva obsahovať aj náležitosti vymenované za slovom „najmä“, ku ktorým bolo možné pridať ešte ďalšie. Nakoľko predmetom zmluvy o úvere boli peňažné prostriedky, teda nie tovar alebo služba, zmluva o úvere nemohla obsahovať podstatné náležitosti vyžadované zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere (opis tovaru alebo služby, adresa predávajúceho, na ktorej možno uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, identifikácia vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom). Vzhľadom na osobitosť právnej úpravy v citovanom ustanovení § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001, ktorá vymenováva náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie je možné zmluvu o úvere č. 5500246 uzatvorenú medzi žalovanou spoločnosťou a žalobkyňou, posudzovať podľa tohto zákona, keďže zmluva o úvere nemohla obsahovať vyššie citované náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto zmluvnom vzťahu nebolo možné identifikovať napr. opis tovaru alebo služby, cenu tovaru alebo poskytnutej služby, identifikovať vlastníka a ani adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Vzhľadom na vyššie uvedené je jednoznačné, že zmluva o úvere č. 550246 (správne má byť „5500246“) nemohla byť klasifikovaná ako zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. a teda táto zmluva nemusela obsahovať ani ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej len „RPMN“). Žalovaná je toho názoru, že zo zmluvy o úvere nenastala ani jedna z foriem bezdôvodného obohatenia, ktorú ustanovuje zákon. Žalobca (správne žalovaná) plnil na základe platne

uzavretej zmluvy o úvere, predmetná zmluva o úvere nikdy nebola právoplatne vyhlásená za neplatnú, rovnako tak právny dôvod na plnenie zo zmluvy o úvere nikdy neodpadol (nedošlo k odstúpeniu od zmluvy, zrušeniu zmluvy a pod.) a majetkový prospech získala žalovaná z poctivých zdrojov. Žalovaná má za to, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo a akýkoľvek nárok na jeho vydanie podlieha zákonnej objektívnej premlčacej trojročnej lehote. Žalovaná opätovne zdôrazňuje, že zmluva, ktorú uzatvorila žalovaná ako veriteľka so žalobkyňou ako dlžníčkou, nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy a teda nejde o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, z čoho logicky vyplýva, že takáto zmluva nemusí obsahovať údaj o RPMN. Vydania bezdôvodného obohatenia sa žalobkyňa v zmysle ustanovení O. s. p. môže domáhať v subjektívnej (dvojročnej) lehote, teda od okamihu, keď sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela. Žalovaná má za to, že táto lehota žalobkyňi už márne uplynula. V žalobe absentujú skutočnosti rozhodujúce pre určenie začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Žalovaná zdôrazňuje, že pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že poškodenému ešte plynie druhá premlčacia lehota. Žalovaná poukazuje na to, že požadovaný nárok žalobkyne sa stal premlčaný v subjektívnej a aj v objektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu a to dňa 29.05.2009. Žalobkyňa sa so žalobou o zaplatenie obrátila na súd až 07.04.2014. Nakoľko žalovaná namieta zaplatenie sumy 600,40 EUR, nesúhlasí ani s úhradou úrokov z omeškania a náhradou trov konania. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaná navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní žalobu žalobkyne ako neopodstatnenú a premlčanú v plnom rozsahu zamietol.

Okresný súd o námietke miestnej nepríslušnosti OS Dolný Kubín rozhodol uznesením z 05.06.2014 č.k. 8C/20/2014-40 tak, že vznesenej námietke nevyhovel a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 10Co/504/2014-100 z 29.07.2014, dňom 18.08.2014. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že predmetná zmluva o úvere zo dňa 18.02.2005 bola jednoznačne spotrebiteľskou zmluvou.

Dňa 12.09.2014 doručil právny zástupca žalobkyne súdu vyjadrenie zo 17.08.2014 (čl. 129-132). V ňom uviedol, že takmer každý odsek predmetnej zmluvy o úvere č. 5500246 je nápadne až krajne nevyvážený, postavený v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Tak ako je tomu v stovkách ďalších úverových vzťahov žalovanej, úverovú zmluvu nemohla žalobkyňa nijako ovplyvniť, nijako zmeniť ani upraviť, nakoľko bola vopred predformulovaná a v takomto znení, bez možnosti pripomienkovania, predložená na podpis spotrebiteľovi. Tvrdenia žalovanej o tom, že aplikácia ustanovení OZ spolu s ustanoveniami zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) na daný spor nie je možná, je nevyhnutné hodnotiť za nesprávne a zavádzajúce. Na predmetný vzťah založený zmluvou o úvere je totiž nevyhnutné uplatniť práve ustanovenia ZoSÚ a OZ. ZoSÚ v ust. § 2 písm. a/ jasne stanovoval, že spotrebiteľským úverom je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Pod pojem inou právnou formou je nevyhnutné a jednoznačne potrebné zaradiť práve formu úverovej zmluvy. O uvedenom svedčí aj samotné doplnenie formy úveru v neskoršom znení daného ustanovenia. K náležitostiam, ktoré mala zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať, je v prejednávacom prípade potrebné poukázať na ust. § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ, podľa ktorého musela zmluva pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať údaj o výške RPMN. Predmetná zmluva o úvere tento údaj neobsahovala a preto bol poskytnutý úver od počiatku bezúročný a bezpoplatkový. Napriek skutočnosti, že OZ v § 52 ods. 1 reálne obsahoval zúžené vymedzenie spotrebiteľských zmlúv, bola táto nesprávnosť zákonodarcom odstránená a judikatúra všeobecných súdov jednoznačne potvrdila, že aj v čase takéhoto znenia, pod režim ochrany pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami spadali všetky zmluvy uzatvárané medzi dodávateľmi a spotrebiteľmi. To potvrdzuje rozhodovacia prax súdov SR, napr. rozhodnutie KS v Prešove z 15.02.2011 č.k. 19CoE/99/2010, rozhodnutie NS SR č. 5M Cdo 20/2009, rozhodnutie KS v Trenčíne z 23.11.2011 č.k. 17Co/167/2011-73. Spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy o úvere je okrem iného daný taktiež tým, že predmetná zmluva jednoznačne bola a je spotrebiteľskou zmluvou aj podľa ust. § 23a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. K námietke premlčania v subjektívnej dvojročnej lehote uviedol, že subjektívna lehota na uplatnenie si nároku žalobkyne voči žalovanej neuplynula. Od momentu, keď sa žalobkyňa dozvedela o vzniku

bezdôvodného obohatenia a o tom, kto sa na jej úkor obohatil, do momentu podania jej návrhu na začatie konania v predmetnej veci, márne uplynula dvojročná subjektívna lehota. Žalobkyňa prehlasuje, že sa o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej na svoj úkor dozvedela až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, ktorý ju po preštudovaní si predmetnej zmluvy o úvere o tomto informoval. Po oboznámení sa s týmito skutočnosťami, udelila žalobkyňa 07.03.2014 svojmu právnemu zástupcovi plnú moc na jej zastupovanie pred súdom. Návrh žalobkyne z 02.04.2014 bol teda preukázateľne podaný v dvojročnej subjektívnej lehote. Skorší dátum zistenia existencie bezdôvodného obohatenia žalobkyňou na strane žalovanej, nebol žalovanou nijako preukázaný. Zdôraznil, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná) a nielen predpokladaná vedomosť. Skutočná vedomosť je taká, kedy žalobca sa dozvedel také skutočnosti, ktoré mu umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Poukázal na uznesenie NS ČR u 27.03.2007, sp.zn. 33Odo/306/2005 i rozsudky NS ČR z 31.08.2000 sp.zn. 25 Cdo 2581/98 a z 27.03.2003 sp.zn. 33 Odo 766/2002 ako aj rozsudku z 25.04.2001 sp.zn. 33 Cdo 3003/99, tiež na rozsudok NS SR č. 5Cdo/121/2009 z 23.02.2011. Na podporu argumentácie uviedol aj uznesenie ÚS SR III. ÚS 413/2013-9. K námietke premlčania v objektívnej trojročnej resp. desaťročnej lehote uviedol, že v prípade bezdôvodného obohatenia môže ísť o obohatenie nedbanlivostné alebo úmyselné. V prejednávanom prípade ide podľa názoru žalobkyne o úmyselné bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej, čo žalobkyňa odôvodňuje nasledovne: z výpisu z obchodného registra vyplýva, že žalovaná aktívne podniká v oblasti poskytovania úverov od 14.03.2001. ZoSÚ platný a účinný od 01.10.2001 už od jeho prvej účinnosti obsahoval povinnosť uvedenú v § 4 písm. g/ RPMN; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetná zmluva bola uzavretá 18.02.2005 tzn. po tri a pol roka podnikania v oblasti poskytovania úverov, kedy po celý čas platila zákonná nevyvrátiteľná fikcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti v prípade absencie RPMN. To, že dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti je možné vyhodnotiť ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, bolo potvrdené rôznymi senátmi KS v Prešove, sp.zn.: 7Co/84/2011, 3Co/178/2013, 3Co/89/2011 a rovnako už aj KS v Žiline vo veci vedenej pod sp.zn. 9Co/648/2013. Aj v prípade, ak by sa neaplikoval ZoSÚ, tak pri aplikácii ust. § 658 ods. 1 OZ, ktoré umožňuje pri peňažnej pôžičke dohodnúť úroky, je nutné myslieť na to, že aj v prípade, ak táto výška úrokov nie je priamo zákonom limitovaná, nemožno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov. Výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ). Pričom podľa právnej teórie i praxe pôjde o taký stav v prípade, ak dohodnuté úroky presiahnu úrokovú mieru poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia dohody. Akýkoľvek výklad, podľa ktorého, ak nebankový subjekt, ktorý dlhodobo extrémne nadsadzuje úroky ako odplatu vo formulárových zmluvách (ktoré sám pripravuje), nekoná úmyselne protizákonne, by viedol k nelegitímnej ochrane silnejšej zmluvnej strany. Je potrebné považovať dohodu o výške odplaty v miere 96 % ročne z poskytnutých finančných prostriedkov za dohodu, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi. Ide o skutočnosť všeobecne známu už bežnému občanovi, preto nemožno pochybovať o vedomosti, a teda o jednoznačnom úmysle profesionála podnikateľa v oblasti poskytovania pôžičiek. Žalobkyňa v danej súvislosti uvádza, že všetky zmluvy žalovanej obsahovali nezákonné úroky a preto sa nemôže dovoliavať toho, že pri tej ktorej zmluve o bezdôvodnom obohatení nevedela. V čase uzavretia zmlúv so žalobkyňou, mala žalovaná uzavretých už viac ako 250000 zmlúv tohto typu. Z uvedeného vyplýva, že na strane žalovanej išlo o jasný úmysel získať bezdôvodné obohatenie aj z týchto zmlúv a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčaný nie je. Žalovaná mala teda v zmysle uvedeného nárok len na vrátenie ňou poskytnutého plnenia žalobkyne a to sumy vo výške 331,94 EUR. Žalobkyňa však uhradila na účet žalovanej podľa zmluvy sumu, ktorá prevyšovala sumu, ktorú nadobudla žalobkyňa od žalovanej na základe poskytnutého spotrebiteľského úveru. V rozsahu sumy 600,40 EUR (rozdiel medzi poskytnutým finančným plnením zo strany žalovanej žalobkyne a sumou zaplatenou žalobkyňou žalovanej) tak došlo na strane žalovanej k prospechu získanému bez právneho dôvodu.

Žalovaná svoju neprítomnosť na nariadenom pojednávaní ospravedlnila podaním doručeným súdu 10.12.2014, pričom súhlasila s konaním a rozhodnutím aj v jej neprítomnosti, preto súd s poukazom na ust. § 101 ods. 2 O. s. p. konal a rozhodol aj v jej neprítomnosti.

Právny zástupca žalobkyne na pojednávaní trval na podanom návrhu v znení žaloby aj na vyjadreniach z dôvodov, ktoré sú v písomných konaniach uvedené. Okrem toho, že v zmluve absentuje RPMN, s čím zákon spája bezúročnú zábezpeku úveru, čo je prvý základný dôvod nároku, tak majú za to, že

úrok ako odplata za tento úver je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko niekoľkonásobne presahuje sadzby úrokov za obdobné úvery v tom čase, ktoré poskytovali iné subjekty, bankové alebo nebankové, nakoľko v predmetnej zmluve vychádza ročná úroková sadzba v rozsahu 102,4 % ročne a RPMN až vo výške 307,29 %. Z uvedeného dôvodu majú za to, že ide aj o neplatnú dohodu o odplate za poskytnutý úver. Ostatné dôvody bližšie špecifikovali v návrhu aj vo vyjadrení. Žalobkyňa prvýkrát žiadala o vrátenie preplatku, ktorý je predmetom žaloby, od žalovanej formou emailu zo dňa 24.03.2014, ktorý pripojili k žalobe. Táto žiadosť je uvedená v texte emailu a tiež aj opakovane v jeho prílohe, pričom email bol zasielaný na adresu žalovanej uvedenu na web stránke a výzva bola opatrená zaručeným elektronickým podpisom. Na túto výzvu žalovaná nereagovala.

Žalobkyňa sa na pojednávaní pripojila k vyjadreniu svojho zástupcu. Ju zástupca zastupoval v inom konaní a to konkrétne v exekučnom konaní na základe rozsudku rozhodcovského súdu. Kontaktoval ju koncom roku 2012 telefonicky, práve ohľadne uvádzaného rozhodcovského rozsudku a potom 07.03.2014 jej poslal návrh plnomocenstva na jej zastupovanie s tým, že jej povedal, že pôžičky, ktoré čerpa od žalovanej, boli preplatené. Okrem tejto pôžičky brala od žalovanej ďalšie, bolo ich celkovo šesť, či osem. Až keď jej prišlo splnomocnenie od právneho zástupcu, ktorý k tomuto uviedol, že pôžičky sú preplatené, tak sa dozvedela, že zaplatila viac na pôžičkách a to na všetkých pôžičkách, ktoré brala od Pohotovosti.

Okrem výsluchu žalobkyne a prednesu jej právneho zástupcu, súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa so zmluvou o úvere uzavretou medzi účastníkmi dňa 18.02.2005 č. 5500246, s prehľadom žalovanej obsahujúcim splátkový kalendár a úhrady žalobkyne z čl. 5 p.v., s podaním žalovanej obsahujúcim jednotlivé splátky žalobkyne a sadzobník z čl. 22-23, s výzvou právneho zástupcu žalobkyne na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 24.03.2014 z čl. 4, s výpisom z obchodného registra na žalovanú a s ďalšími dokladmi založenými v spise. Súd sa tiež oboznámil s pripojenými spismi tunajšieho súdu a to sp.zn. 5C/41/2014 a 6C/54/2014.

Vykonaným dokazovaním bol zistený nasledovný skutkový a právny stav:

Dňa 18.02.2005 bola uzavretá zmluva o úvere č. 5500246 (žalovaná zrejme omylom vo svojom vyjadrení zo dňa 07.05.2014 uvádzala uzavretie predmetnej zmluvy dňa 29.05.2006) medzi žalovanou ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom, predmetom ktorej je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi úver v sume 10.000,- Sk t.j. 331,94 EUR a záväzok dlžníka vrátiť poskytnutú sumu zvýšenú o poplatok vo výške 8.000,- Sk, t.j. celkovo zaplatiť čiastku 18.000,- Sk t.j. 597,49 EUR v desiatich mesačných splátkach po 1.800,- Sk počnúc dňom 17.03.2005. Žalobkyňa potvrdila svojim podpisom prevzatie dojednaného úveru.

Z obsahu žaloby potvrdeného dokladmi predloženými žalobkyňou (splátkovým kalendárom vrátane prehľadu uhradených splátok z čl. 5) a žalovanou (splátkovým kalendárom vrátane jednotlivých úhrad žalobkyne z čl. 22) nesporne vyplýva, že žalobkyňa uhradila žalovanej z dôvodu poskytnutia úveru na základe predmetnej úverovej zmluvy celkovo sumu 932,34 EUR. Úhrady robila postupne a to dňa 18.04.2005 zaplatila sumu 119,50 EUR, dňa 27.01.2006 sumu 478,- EUR, dňa 26.04.2006 spolu 33,20 EUR a dňa 29.05.2006 sumu 301,64 EUR.

Právny zástupca žalobkyne podaním označeným ako Výzva na vrátenie plnenia prijatého bez právneho dôvodu zo dňa 24.03.2014 vyzval žalovanú na vrátenie sumy 600,40 EUR, predstavujúcej bezdôvodné obohatenie, v lehote do 28.03.2014. Vo výzve uviedol, že v predmetnej zmluve o úvere č. 5500246 zo dňa 18.02.2005 absentoval údaj o výške RPMN, v dôsledku čoho sa stal úver bezúročným a bezpoplatkovým a na strane žalovanej tak došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 600,40 EUR, keďže žalobkyňa plnila formou dobrovoľných platieb celkovo sumu 932,34 EUR. Výzva na vrátenie plnenia bola odoslaná formou emailu na zverejnenú emailovú adresu žalovanej, čiže sa dostala do jej dispozície.

Podľa § 451 ods. 1, 2 OZ v platnom znení, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 OZ, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 107 ods. 1, 2 OZ, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka s účinnosťou do 31.01.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 2) platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ak sa počas trvania omeškania zmení základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky a ak je to pre veriteľa výhodnejšie, výška úrokov z omeškania je o 7 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu príslušného kalendárneho polroka, v ktorom trvá omeškanie; táto základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky sa použije počas celého tohto polroka.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Súd mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že účastníci dňa 18.02.2005 uzavreli zmluvu o úvere č. 5500246 na sumu 10.000,- Sk s poplatkom vo výške 8.000,- Sk. Táto zmluva má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho je potrebné na ňu prednostne aplikovať ustanovenia osobitného právneho predpisu a to zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy.

Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovanou žalobkyni túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, nakoľko boli pripravené vopred a pre väčší počet spotrebiteľov. Žalovaná má v predmete svojej podnikateľskej činnosti poskytovanie úverov a v priebehu konania nebolo žalovanou tvrdené ani preukázané, že by predmetný úver poskytla žalobkyni za účelom výkonu zamestnania, povolania, alebo podnikania.

ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvárania zmluvy v závislosti od formy poskytovaného úveru, za veriteľa považoval aj predávajúceho, čo je zrejmé z § 3 ods. 1. Náležitosti týkajúce sa identifikácie tovaru, služby predávajúceho alebo vlastníka, sa v zmluve majú uvádzať len vtedy, ak predmetom spotrebiteľského úveru bolo dodanie tovaru alebo poskytnutie služby. Žalovaná žalobkyni žiaden tovar nedodala, ani jej neposkytla žiadne služby. Predmetom zmlúv bolo len dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov s vopred dohodnutými mesačnými splátkami. ZoSÚ v ust. § 2 písm. a/ definoval spotrebiteľský úver ako dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme. Hoci pojem úver bol do tohto ustanovenia doplnený až novelou uskutočnenou zákonom č. 568/2007 Z.z. účinnou od 01.01.2008, táto okolnosť neznamená, že na úvery poskytnuté pred týmto dňom sa nemala vzťahovať úprava obsiahnutá zákonom č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2007. Zákon č. 258/2001 Z.z. účinný do 31.12.2007 obsahoval len príkladný, teda neuzavretý výpočet foriem spotrebiteľských úverov. Za spotrebiteľský úver sa tak mohla považovať akákoľvek forma spotrebiteľského úveru v tomto ustanovení osobitne nevyjmenovaná.

Navyše, samotný zákon č. 258/2001 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2007, vo svojom názve obsahoval termín úver a preto by nebolo logické, len v dôsledku neuvedenia tohto pojmu v § 2 písm. a/, neaplikovať na právne vzťahy vzniknuté medzi účastníkmi uzatvorením zmlúv o úvere, tento špeciálny právny predpis.

V predmetnej zmluve o úvere chýba akýkoľvek údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Tento údaj predstavuje jednu z náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy. S neuvedením RPMN sa nespája neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. ZoSÚ v znení platnom v čase uzatvorenia zmluvy, t.j. k 18.02.2005, však v § 4 ods. 2 písm. g/ poskytuje spotrebiteľovi zvýšenú ochranu a to v tom, že v prípade, ak nie je RPMN uvedená v zmluve, spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Pri takejto právnej úprave, ak zmluva o úvere zo dňa 18.02.2005 č. 5500246 údaj o RPMN neobsahovala, žalovanej nemohol vzniknúť zákonný nárok na zaplatenie dohodnutých poplatkov. Prijatím takéhoto plnenia bez právneho dôvodu vzniklo na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie, ktoré musí podľa § 451 OZ žalobkyni vydať. Bezdôvodné obohatenie vzniká za splnenia určitých zákonom stanovených podmienok a teda na jeho vznik stačí, že k obohateniu došlo bez právom uznaného dôvodu alebo spôsobom, ktorý právny poriadok neuznáva, nie je rozhodujúce, či plnenie bolo dobrovoľné, alebo bolo vymožené v exekučnom konaní. Dôvodnosť návrhu na splnenie povinnosti vrátiť plnenie závisí od toho, či právny dôvod plnenia spočíval na reálne existujúcom hmotnoprávnom základe. Okrem neuvedenia výšky RPMN v zmluve, je potrebné poukázať i na to, že žalovaná poskytla žalobkyni úver 10.000,- Sk (331,94 EUR) za poplatok 8.000,- Sk (265,55 EUR), čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje cenu úveru k poskytnutému úveru až 80 %, pričom úver mal byť zaplatený za 10 mesiacov. Za takýchto podmienok je cena úveru v hrubom nepomere k výške poskytnutého úveru. Z internetovej stránky NBS (čl. 153) vyplýva, že úrokové sadzby v bankách pri poskytovaní krátkodobých úverov so splatnosťou do jedného roku, vo februári 2005 činili výšku 6,78 %. Z tohto je zrejmé, že ročný úrok dohodnutý medzi účastníkmi konania, niekoľkonásobne prevyšuje priemernú výšku úrokov pri úveroch poskytovaných v tomto období bankami. Vzhľadom na vyššie uvedené, pri stave, že žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 331,94 EUR (10.000,- Sk) a táto na základe predmetnej úverovej zmluvy zaplatila žalovanej sumu 932,34 EUR, výška bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením žalobkyne bez právneho dôvodu predstavuje žalovanú sumu 600,40 EUR. Z uvedených dôvodov súd žalobe v tejto časti vyhovel.

Žalobkyňa preukázala, že prostredníctvom právneho zástupcu vyzvala žalovanú na vrátenie bezdôvodného obohatenia vo výške 600,40 EUR výzvou zo dňa 24.03.2014 a to v lehote do 28.03.2014. Keďže žalovaná peňažné plnenie nevrátila, od nasledujúceho dňa po uplynutí poskytnutej lehoty, t.j. od 29.03.2014 je v omeškaní, preto súd priznal žalobkyni s poukazom na § 517 ods. 1, 2 v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. v znení do 31.01.2013 a zároveň na § 10 uvedeného nariadenia vlády s účinnosťou od 01.02.2013, úroky z omeškania z priznanej istiny 600,40 EUR od 29.03.2014 do zaplatenia a to v uplatnenej výške 8,25 % ročne (osem percentuálnych bodov + 0,25 % čo je základná úroková sadzba ECB platná v čase vzniku omeškania).

Pokiaľ ide o námietku premlčania, bezdôvodné obohatenie sa premlčuje v objektívnej premlčacej dobe (ktorá je trojročná a v prípade ak ide o úmyselne získané bezdôvodné obohatenie, v desaťročnej dobe plynúcej odo dňa keď k nemu došlo - § 107 ods. 2 OZ) a súčasne v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe (§ 107 ods. 1 OZ) plynúcej odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že k bezdôvodnému obohateniu došlo a kto sa na jeho úkor obohatil. Vzťah uvedených kombinovaných lehôt je taký, že uplynutím ktorejkoľvek z nich sa právo premlčí (subjektívna premlčacia doba môže plynúť len v rámci objektívnej premlčacej doby) a ak sa premlčania dlžník dovolá, nemožno premlčaný nárok veriteľovi priznať. Ako na to správne poukázal zástupca žalobkyne, pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná (preukázaná), a nielen predpokladaná vedomosť, teda taká, kedy sa žalobkyňa dozvedela také skutočnosti, ktoré jej umožnia uplatniť právo žalobou na súde. Vychádzajúc z výpovede žalobkyne, táto sa mala dozvedieť o bezdôvodnom obohatení od svojho terajšieho zástupcu, ktorý ju informoval o tom, že úvery na základe zmlúv uzavretých so žalovanou, sú preplatené, niekedy v marci 2014, kedy jej poslal aj plnú moc. Pritom zástupca žalobkyne mal žalobkyňu prvýkrát kontaktovať niekedy koncom r. 2012 a teda, ak by aj v uvedenom skoršom termíne mala žalobkyňa získať vedomosť o bezdôvodnom obohatení na strane žalovanej na jej úkor (čo však preukázané nebolo), aj tak s ohľadom na dátum podania žaloby na súde (07.04.2014), by aj v takomto prípade nedošlo (do podania žaloby) k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby. V danom prípade platí z dôvodov, ktoré uvádzal zástupca žalobkyne a ktoré si súd v celom rozsahu osvojuje, desaťročná objektívna premlčacia

doba, keďže súd považuje žalovanou na úkor žalobkyne získané bezdôvodné obohatenie za také, ktoré vzniklo (bolo vyvolané) úmyselným konaním žalovanej. Súd poukazuje z dôvodov uvádzaných zástupcom žalobkyne v písomnom vyjadrení, predovšetkým na argumenty vychádzajúce z rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12.12.2011 sp. zn. 7Co/84/2011, podľa ktorého dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN, sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Uvedený záver je ešte viac umocnený tým, že hoci povinnosť, uvádzať výšku RPMN v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, bola daná už od účinnosti ZoSÚ, keď žalovaná už pred jeho účinnosťou mala v predmete podnikania (od 14.03.2001) poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, žalovaná aj po viac ako troch rokoch od účinnosti ZoSÚ ignorovala svoju povinnosť v ňou formulovaných zmluvách, ktoré uzatvárala s jednotlivými klientmi - spotrebiteľmi, uvádzať výšku RPMN (takýto údaj pritom predstavuje významný údaj pre zorientovanie spotrebiteľov v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery, aby títo mohli posúdiť výhodnosť tohto ktorého úveru), ako o tom svedčí aj úverová, ktorú uzavrela so žalobkyňou, hoci ako podnikateľský subjekt v oblasti poskytovania úverov nebankovým spôsobom mala pri výkone tejto svojej podnikateľskej činnosti postupovať s náležitou odbornou starostlivosťou, v súlade s dobrými mravmi, dodržiavajúc všeobecne záväzné právne predpisy dopadajúce na danú oblasť podnikania. Výška, v danom prípade dojednanej odplaty za ňou poskytnuté plnenie vo forme úveru v prospech žalobkyne, ktorý mal byť žalobkyňou vrátený v priebehu 10 mesiacov, predstavovala 80 % z istiny úveru a takto vysokú odplatu (navýšenie) nemožno v kontexte výšky krátkodobých úverov poskytovaných bankami v čase uzavretia úverovej označiť inak ako za neprímerane vysokú až úžernícku, odporujúcu dobrým mravom (§ 3 ods. 1 OZ).

Ak k danému bezdôvodnému obohateniu začalo dochádzať v súvislosti s platbami žalobkyne počnúc dňom 27.01.2006, kedy už došlo k splateniu celej istiny úveru poskytnutého žalovanou žalobkyňi, až do 29.05.2006, je zrejmé, že nedošlo do podania žaloby na súde k jeho premlčaniu ani v desaťročnej objektívnej premlčacej dobe.

Z uvedeného dôvodu bola námietka premlčania vznesená žalovanou posúdená ako nedôvodná.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že priznal žalobkyňi, ktorá mala plný úspech vo veci, ich náhradu v celkovej výške 278,88 EUR. Priznané trovy predstavujú trovy právneho zastúpenia, ktoré pozostávajú z odmeny za päť úkonov právnej služby vo vyúčtovaní vyčíslenej výške 187,32 EUR (ktorou je súd viazaný a vyčíslenú výšku nemôže prekročiť) za 4 úkony právnej služby a to za úkon prípravy a prevzatia zastúpenia vrátane prvej porady s klientom dňa 07.03.2014, podanie žaloby na súd dňa 07.04.2014, podanie písomného vyjadrenia k vyjadreniu žalovanej zo dňa 17.08.2014 a úkon účasti na pojednávaní dňa 10.12.2014, bola priznaná odmena spolu vo výške 159,36 EUR (1 úkon á 39,84 EUR) a za úkon písomného vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu žalovanej voči uzneseniu č.k. 8C/20/2014-40 zo dňa 05.06.2014, ktoré bolo rozhodnutím o námietke miestnej nepríslušnosti súdu, odmena vo výške 19,92 EUR + režijný paušál 8,04 EUR. Žalobkyňa si ďalej uplatnila náhradu za stratu času a náhradu cestovného v súvislosti s účasťou advokáta žalobcu na pojednávaní na tunajšom súde dňa 10.12.2014, avšak nie v plnej výške, ale vo výške 50 %, t.j. pri náhrade straty času 80,40 EUR (50 % zo 160,80 EUR) a pri cestovnom vo výške 56,94 EUR (t.j. 50 % zo 113,88 EUR). Súd však nepriznal nároky na náhradu straty času a náhrady cestovného v uplatnenej výške 50 %, ale vo výške 1/3-tiny u každého z týchto nárokov, nakoľko na pojednávaní dňa 10.12.2014 bolo v rámci dokazovania zistené, že dňa 10.12.2014 zastupoval právny zástupca žalobkyňu na tunajšom súde v troch konaniach, okrem konania sp.zn. 8C/20/2014 aj vo veciach sp.zn. 5C/41/2014 a 6C/54/2014, t.j. uvedená cesta bola vykonaná v súvislosti so všetkými troma súdnymi konaniami a preto je účelné a spravodlivé priznanie nároku za stratu času a náhradu cestovného v tomto konaní v pomernej časti, a to vo výške 1/3-tiny. Výška nároku za stratu času v súvislosti s cestou na pojednávanie dňa 10.12.2014 je 160,80 EUR (12 polhodín á 13,40 EUR, keď cesta z Košíc do Dolného Kubína presahuje päť polhodín), z čoho 1/3-tina predstavuje priznanú výšku 53,60 EUR. Výška náhrady cestovného v súvislosti s cestou na pojednávanie dňa 10.12.2014 zo sídla advokáta žalobkyne v Košiciach do Dolného Kubína a späť je spolu 113,88 EUR (paušálna náhrada vo výške 77,96 EUR, t.j. 426 km x 0,183 EUR a náhrada ceny

pohonných hmôt vo výške 35,92 EUR, t.j. spotreba 26,412 l pri vzdialenosti 426 km a zistenej spotrebe použitého vozidla 6,2 litra na 100 km x cena pohonných hmôt 1,360 EUR za liter), z čoho 1/3-tina predstavuje priznanú sumu 37,96 EUR. Trovy právneho zastúpenia boli priznané v súlade s §10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a/, c/, d/, ods. 2 písm. b/, § 15, § 16 ods. 3, 4 a § 17 ods. 1 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení.

Priznané trovy je žalovaná povinná v zmysle § 149 ods. 1 O. s. p. uhradiť advokátovi žalobkyne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, na Okresný súd Dolný Kubín (§ 204 ods. 1 O. s. p.).

V prípade podania odvolania, toto treba podať v potrebnom počte rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami. V tomto prípade v dvoch vyhotoveniach. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 42 ods. 3 O. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, jeho datovania a podpísania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O. s. p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie (§ 205 ods. 3 O. s. p.).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona - zákon č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien (§ 251 ods. 1 O. s. p.).